

Prima instanță: Jud. Soroca (sediul Centru)
Jud. Gh. Purici
Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți:
I.Grosu, A.Corcenco, D.Stănilă

Î N C H E I E R E

30 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului judecător:	Svetlana Filincova
Judecători:	Dumitru Visternicean Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Munteanu Andrei prin intermediul avocatului Havrun Alexandru,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Andrievschii Vasilii împotriva lui Munteanu Andrei privind încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 09 noiembrie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Munteanu Andrei și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Soroca, sediul Centru din 17 iulie 2017,

c o n s t a t ă :

La 25 aprilie 2017 Andrievschii Vasilii a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Munteanu Andrei privind încasarea datoriei.

În motivarea cererii a indicat că, la 30 aprilie 2014, i-a împrumutat lui Munteanu Andrei suma de 4000 euro, iar pârâtul la rândul său s-a obligat să restituie datoria până la 30 iunie 2014, fapt confirmat prin recipisă.

A explicat că, la data scadentă Munteanu Andrei nu și-a onorat obligația privind restituirea împrumutului.

A menționat că, la multiplele solicitări adresate pârâtului de a restitui datoria nu sau soldat cu succes.

A relatat că, la 10 octombrie 2016 a expediat în adresa pârâtului o preîntâmpinare, acordându-i termen de a restitui datoria până la 20 octombrie 2016.

A statuat că, până în prezent Munteanu Andrei nu i-a restituit datoria.

A solicitat încasarea de la pârât a împrumutului în mărime de 4000 euro precum și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Soroca, sediul Centru din 17 iulie 2017 acțiunea a fost admisă.

S-a încasat de la Munteanu Andrei în beneficiul lui Andrievschii Vasilii datoria în mărime de 4000 euro echivalentul în lei conform cursului oficial BNM la data executării hotărârii și cheltuieli de judecată compuse din taxa de stat achitată de reclamant la depunerea cererii de chemare în judecată în mărime de 2500 lei și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 2000 lei.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 09 noiembrie 2017 s-a respins apelul declarat de Munteanu Andrei și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Soroca, sediul Centru din 17 iulie 2017.

La 05 februarie 2018 Munteanu Andrei prin intermediul avocatului Havrun Alexandru a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Bălți din 09 noiembrie 2017 și a hotărârii Judecătoriei Soroca, sediul Centru din 17 iulie 2017, cu emiterea unei noi decizii prin care să fie respinsă integral acțiunea.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, invocând că acestea au apreciat greșit probele și înscrisurile administrate la caz, fapt ce a dus la aplicarea eronată a normelor de drept material.

În acest sens, susține că instanțele ierarhic inferioare nu au elucidat pe deplin toate circumstanțele în raport cu argumentele și probele prezentate și a trecut în mod superficial asupra circumstanțelor pricinii, fără a da apreciere acestora în coraport cu normele de drept invocate ca fiind lezate.

Totodată, indică că sunt neîntemeiate și eronate constatările instanței de apel și a instanței de fond privind admiterea cererii de chemare în judecată depusă de Andrievschii Vasilii împotriva lui Munteanu Andrei privind încasarea datoriei, ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că decizia Curții de Apel Bălți a fost pronunțată la 09 noiembrie 2017, expediată în adresa părților la 28 noiembrie 2017 (f.d57), recepționată de recurent la 08 decembrie 2017, fapt confirmat prin avizul de recepție (f.d 58-59).

Astfel, având în vedere că recursul declarat împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 09 noiembrie 2017 a fost depus la 05 februarie 2018, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității

recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2). Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Munteanu Andrei nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Munteanu Andrei prin intermediul avocatului Havrun Alexandru se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

judecător:

Judecători:

Svetlana Filincova

Dumitru Visternicean

Nicolae Craiu